

«Τα έδεναν στα κρεβάτια, γεμάτα μώλωπες»: Γυναίκα βρίσκει σπίτια σε κακοποιημένα παιδιά με αναπηρίες

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

«Παρά τα 24 μου χρόνια είχα εμπειρία ως νοσηλεύτρια. Έχω δει από κοντά τον αφόρητο πόνο και τον θάνατο, όμως τίποτα δεν προμήνυε αυτό που θα έβλεπα, όταν είδα ένα ντοκιμαντέρ του BBC που λεγόταν «Τα ξεχασμένα παιδιά της Ουκρανίας». Σε αυτό το ντοκιμαντέρ εξιστορούσε περιπτώσεις παιδιών και ενηλίκων που ζούσαν σε κρατικά ιδρύματα, ανθρώπους εγκαταλελειμμένους λόγω των αναπηριών τους. Παιδιά μέχρι 4 ετών που τα έστελναν σε ιδρύματα.

Έβλεπα ενήλικες χωρίς δικαιώματα, χωρίς ζωή και γιατρούς να αποκαλούν ένα παιδί «καταστροφή». Σκελετωμένα σώματα, άδεια βλέμματα, στραμπουληγμένα άκρα. Κλινικές καταστάσεις χωρίς βοήθεια. Από το κεφάλι ενός παιδιού έτρεχε υγρό. Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Δεν ήξερα αν έπρεπε και πώς να βοηθήσω.

Ήμουν στην άλλη άκρη του κόσμου, αλλά ήξερα ότι έπρεπε να προσπαθήσω. Έψαξα και βρήκα μία φιλανθρωπική οργάνωση που υποστήριζε παιδιά, τα οποία εδειχνε στο ντοκιμαντέρ. Λεγόταν Maya's Hope. Επικοινωνήσα με την ιδρύτρια και τη ρώτησα, τι θα μπορούσα να κάνω. Εκείνη μου απάντησε: Ό,τι μπορείς. Έτσι, μάζεψα 6000 δολάρια με τη βοήθεια άλλων κοινωνικών λειτουργών και φορέων και το 2014 ταξίδεψα στην Ουκρανία.

Αν και από όσα είχα δει στο ντοκιμαντέρ, σιχαινόμουν τον τρόπο που φέρονταν σε αυτά τα παιδιά, ερωτεύτηκα τη χώρα. Με έκανε να δω πόσο δύσκολη είναι η ζωή για πολλούς ανθρώπους και γιατί το να μεγαλώνεις ένα παιδί με αναπηρίες είναι ακόμη πιο δύσκολο για τις οικογένειες. Στα χωριά υπήρχαν σπίτια που δεν είχαν νερό. Η ζωή ήταν πολύ διαφορετική.

Πήγα στο ορφανοτροφείο που έδειχνε το ντοκιμαντέρ. Δεν υπάρχουν λόγια για να εκφράσω όσα είδα. Εκατοντάδες παιδιά ζούσαν εκεί, αλλά οι διάδρομοι ήταν ήσυχοι. Μικροσκοπικά παδιά κινούνταν μπρος - πίσω, άλλα δεμένα σε κρεβάτια, ανήμπορα να εστιάσουν κάπου. Ήταν χαμένα στον κόσμο τους. Γεμάτα πληγές και μώλωπες, τόσο από την κακομεταχείρισή τους, όσο και από τους αυτοτραυματισμούς τους.

Παιδιά που είχαν στο σώμα τους εγκαύματα από τσιγάρα, έφηβοι που σιτίζονταν από ένα μπουκάλι. Οι γιατροί έλεγαν "γεννήθηκαν έτσι, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα». Δεν δεχόμουν αυτήν την απάντηση για κανέναν λόγο.

Κι αυτή η μυρωδιά... Δόντια που έπεφταν, πάνες που είχαν να αλλάξθούν για πάνω από 12 ώρες, ανοιχτές πληγές που αιμορραγούσαν. Η μυρωδιά της απόγνωσης. Όταν γύρισα σπίτι, ήξερα ότι μπορούσα να κάνω πολλά περισσότερα με τη συμβολή του φιλανθρωπικού οργανισμού με τον οποίο είχα έρθει σε επαφή. Έτσι

Ξεκίνησα λογαριασμούς στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, απαντούσα σε email και έψαχνα τρόπους να βοηθήσω. Άρχισα να μοιράζομαι τις ιστορίες παιδιων στο Facebook.

Από τότε πάνω από 30 παιδιά υιοθετήθηκαν με τη στήριξη μας. Πολλά υιοθετήθηκαν, επειδή οι γονείς είδαν ένα ποστ στο Facebook. Η αλλαγή που βλέπεις πάνω τους, όταν λαμβάνουν αγάπη και ιατρική φροντίδα είναι θαυμαστική. Ανθίζουν πραγματικά. Το να ξεπεράσουν τα τραυματικά αυτά χρόνια, δεν είναι εύκολο ούτε για τα παιδιά, ούτε για τις οικογένειες, αλλά το παλεύουν μαζί.

Συνεχίζοντας να προσφέρουμε στήριξη σε ανάδοχες οικογένειες και προσφέροντας λειτουργούς, φάρμακα και πάνες στα ορφανοτροφεία σε όλη την Ουκρανία, η Μάγια κι εγώ αποφασίσαμε ότι πρέπει να κάνουμε κάτι ακόμη περισσότερο για αυτήν την κατάσταση. Έτσι, το 2018 ξεκινήσαμε ένα νέο πρόγραμμα στήριξης οικογενειών, που μεγαλώνουν παιδιά με αναπηρίες. Γονείς τέτοιων παιδιών ενθαρρύνονται και στηρίζονται για να κρατήσουν τα παιδιά τους και να τα μεγαλώσουν οι ίδιοι.

Ελπίζουμε να βοηθήσουμε αυτούς τους υπέροχους γονείς και να κρατάμε ενωμένες

τις οικογένειες. Προσφέρουμε θεραπείες, εγχειρίσεις, φάρμακα, καροτσάκια και πολλά άλλα στις οικογένειες. Και κάθε φορά γίνονται και περισσότερες. Πρόσφατα, μία μητέρα αρνήθηκε να στείλει τα διδυμάκια της στο ορφανοτροφείο. Ήξερε ότι θα ήμασταν κοντά της και αυτό την έκανε να νιώθει ασφάλεια. Σήμερα τα παιδιά της είναι μαζί της.

Στο μέλλον, ελπίζουμε να βοηθήσουμε ακόμη περισσότερα παιδιά και οικογένειες. Κι ελπίζω στο εγγύτερο μέλλον, να δούμε τις πόρτες των ορφανοτροφείων να κλείνουν, επειδή θα είναι άδεια. Για μένα ένα παιδί είναι ένα παιδί. Δεν έχει σημασία πού γεννήθηκε, δεν έχει σημασία αν έχει αναπηρία. Αν ένα παιδί υποφέρει, όλοι πρέπει να φροντίζουμε. Κάθε παιδί έχει αξία»

Πηγή: Love What Matters, infokids.cy